

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 21430/2022
26.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Јелене Ивановић и Гордане Џакула, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Сомбору Гж 1354/2021 од 28.12.2021. године, у седници одржаној 26.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Сомбору Гж 1354/2021 од 28.12.2021. године, као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Сомбору Гж 1354/2021 од 28.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 2473/21 од 26.05.2021 године, исправљеном решењем истог суда П 2473/21 од 30.08.2021. године ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је другим ставом обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 2.663,79 динара са законском затезном каматом на износ од 22.534,63 динара од 08.05.2020. године до исплате. Трећим ставом изреке, одбијен је део тужбеног захтева преко досуђеног износа од 2.663,79 динара до траженог износа од 2.794,96 динара са припадајућом законском затезном каматом. Четвртим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1354/2021 од 28.12.2021. године, првим ставом изреке, жалба тужене је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев од износа 630,76 динара са законском затезном каматом од 08.05.2020. године до исплате до износа од 2.663,79 динара са законском затезном каматом од 08.05.2020. године до исплате, док су у преосталом делу жалбе тужене и тужиоца одбијене, а првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у другостепеној пресуди, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одрда парничног поступка и погрешне примене материјалног права, у којој је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20).

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ревизијом тужиоца оспорава се решење којим је одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Побижаним решењем одлучено је применом одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка (члан 153. став 2. ЗПП) када је део тужбеног захтева усвојен, а део одбијен, односно жалба тужиоца одбијена као неоснована, док је жалба тужене делимично усвојена, а делимично одбијена. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а ставом 2. истог члана је прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

Како се се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, која не чине главни захтев, већ представља акцесорно потраживање, то ревизија није дозвољена јер је изјављена против решења против кога се не може изјавити у смислу члана 420. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**